

MARIOARA ZIMNICEANU

Încercăm, acum, o fugară reconstituire a carierei Marioarei Zimniceanu — omagiu și aducere-aminte pentru deosebit de înzestrata actriță care a dat strălucire scenei românești, îndeosebi, în perioada dintre cele două războaie.

Începuturile, ca mai toate începuturile, nu i-au fost ușoare. Dar, talentul, însoțit de muncă, a biruit, încit, repede, Marioara Zimniceanu a devenit populară, îndrăgită de publicul cel mare, atras de jocul ei grațios, de un bric-à-brac. Numele „Zimnicencii” pe afiș constituia o garanție de succes, chiar cu piese mai puțin valoroase.

Încă înaintea absolvirii Conservatorului, în 1913, Marioara Zimniceanu a apărut, ca elevă a lui Constantin Nottara, pe scena Teatrului Național, condus de Alexandru Davila; interpreta, e drept, roluri mărunte, în timp ce sora ei mai mare, Ecaterina, juca pe Spiridon din *O noapte furtunoasă* de Caragiale.

După absolvirea Conservatorului, în 1916, a fost angajată, pe vară, la grădina „Blănduzia” de pe strada Doamnei, într-o formație de comedie și vodevil, înjghebată de Ionel Găllia; de aci, a trecut la Teatrul Modern (de pe fosta stradă Karagheorghievici, pe locul ocupat astăzi de una dintre aripile Ministerului de Finanțe), care avea în frunte o altă mare actriță ce ne-a părăsit de curând, pe Marioara Voiculescu. Aci a jucat Marioara Zimniceanu primul ei rol de protagonistă, în piesa *Anatol în ziua nunții* de Arthur Schmitzler, alături de Gheorghe Storin și de Alexandru Mihalescu.

Din 1919, Marioara Zimniceanu a fost angajată Teatrului Național, pe care nu l-a părăsit până la retragerea sa, timpurie, de pe scenă. A debutat pe scena acestuia în *Hanșiga* de Goldoni, reprezentată în regia lui Nottara; și, tot sub îndrumarea marelui actor, fiindu-i și parteneră, a interpretat principalul rol feminin din drama *Letopiseți* de Mihail Sorbul. Tofana din *Patima roșie*, de același Mihail Sorbul, i-a prilejuit un mare succes, aducându-i, s-ar putea spune, consacra-

Drumul îi era deschis. Amintim, în continuare, rolurile interpretate în *Fără reazăm* de Igea Florin, *Una dintr-o mie* de George Diamandy, *Moartea Cleopatrei* de Mihail Pașcanu, *Nevestele domnului Pleșu* de Caton Theodorian, *Gura de leu* de Ticu Arhip, *Lulu Popescu* de Ion Minulescu, *Plicul* de Liviu Rebreanu, *Neamul șoimăreștilor* de Mihail Sadoveanu și Mihail Sorbul: tot lucrări românești, evident, de valoare inegală, în care Marioara Zimniceanu și-a pus la contribuție nu numai prețioasele sale însușiri scenice, dar și rivna pentru ca dramaturgia originală să se impună.

În *Avarul*, cu Ion Brezeanu în rolul lui Harpagon, Marioara Zimniceanu a întruchipat pe Mariana și, tot într-o comedie de Molière — *Bolnavul închipuit* — a apărut în rolul Toanetei.

Resurse variate de subtilă comediană — umor, culoare, viclenie, falsă ingenuitate, priviri languroase — a desfășurat Marioara Zimniceanu în rolul Kera Ducea din fresca *Dinu Păturică* de Ion Pillat și Adrian Maniu, după romanul lui Nicolae Filimon.

Și-a demonstrat autenticul ei temperament dramatic în *Electra* de Hugo von Hofmannstahl și, mai ales, în drama lui Tolstoi, *Puțerea instinctului*, în care, sub regia lui Paul Gusteri, a făcut o creație zguduitoare, memorabilă, demnă de ansamblul strălucitor în care a jucat și care cuprindea pe Gh. Storin, Ion Moțun, Ion Sîrbul, Aurel Barbeta, Ana Luca, Alexandrina Gusti.

Marioara Zimniceanu s-a dovedit, de asemenea, o desăvârșită interpretă a rolurilor shakespeareene. Păștrăm încă vie în amintire prezența ei în *Shylock*, în *Nevestele vesele din Windsor* și, mai ales, în *Femeia îndărătnică*, în care a înfățișat, cu mijloace de mare comediană, pe Catarina, partener fiindu-i Romald Bullfinsky. Trecerea de la scenele în care Catarina e arțăgoasă la cele în care se arată animată de o tandră supușenie se realizează într-un subtil joc de nuanțe, care a atras interpretului aplauze la scenă deschisă. Dealtfel, rara frumusețe scenică a Marioarei Zimniceanu, a cărei apariție stîrnea întotdeauna în sala teatrului un miraculos fluid de simpatie, arunca o adevărată punte între interpret și spectator, semn de necontestat al valorii și îndreptățire a succesului ei statornic. Din bogata ei carieră nu putem omite nici marile creații realizate în piesele *Maria Stuart* de Schiller, *Castiliana* de Lope de Vega, *Maiorul Barbara* și *Banul nu are miros* de G. B. Shaw, *Femeia și paiața*, *Madame Sans-Gêne* de Sardou și Moreau, *Un dușman al poporului* de Ibsen. Și au mai fost și multe altele.

Încă în plinătațea forțelor sale, actrița a declarat: „nu voi juca niciodată roluri de mame și bunici”. Cochetărie, desigur, dar, poate, și respect pentru public, pe care... n-ar fi voit, spunea ea, să-l „indispună”.